UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTIN MÄÄRÄYS

13 päivänä huhtikuuta 2011 *

Asiassa T-393/10 R

Westfälische Drahtindustrie GmbH, kotipaikka Hamm (Saksa),

Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG, kotipaikka Hamm,

Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG, kotipaikka Iserlohn (Saksa),

edustajinaan asianajajat C. Stadler ja N. Tkatchenko,

hakijoina,

vastaan

Euroopan komissio, asiamiehinään V. Bottka, R. Sauer ja C. Hödlmayr, avustajanaan asianajaja R. Van der Hout,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

jossa hakijat vaativat SEUT 101 artiklan ja ETA-sopimuksen 53 artiklan soveltamista koskevasta menettelystä 30.6.2010 tehdyn komission päätöksen K(2010) 4387 lopullinen (asia COMP/38.344 – Jänneteräs), sellaisena kuin se on muutettuna 30.9.2010 tehdyllä komission päätöksellä K(2010) 6676 lopullinen, täytäntöönpanon lykkäämistä siltä osin kuin kyseisessä päätöksessä määrätään hakijoille sakkoja,

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTTI

on antanut seuraavan

määräyksen

Tosiseikat ja asian käsittelyn vaiheet

1 Hakijat kuuluvat niin kutsuttuun Pampus-konserniin (jäljempänä PIB+-konserni), joka toimii erityisesti teräs- ja metallilankateollisuudessa ja johon kuuluu neljä holdingyhtiötä: Pampus Stahlbeteiligungsgesellschaft mbH, Pampus Umformtechnik GmbH, Pampus Logistikbeteiligungsgesellschaft mbH ja Pampus Industriebeteiligungen

GmbH & Co. KG. (jäljempänä PIB). Holdingyhtiöiden kaikki osuudet, joita varten ei ole yhteistä holdingyhtiötä, ovat kolmen Pampusin perheen jäsenen hallussa.

2 Ensimmäisen hakijan, Westfälische Drahtindustrie GmbH:n (jäljempänä WDI), toimialana on terästuotteiden tuotanto ja kauppa, lisäksi eri yritysten, joista suurin osa valmistaa tai työstää teräslankaa, osakkuuksien hankinta ja hallinnointi. Toinen hakija, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG (jäljempänä WDV), omistaa WDI:stä 98 prosenttia. PIB omistaa WDV:stä kaksi kolmasosaa ja ArcelorMittal Hamburg GmbH (jäljempänä ArcelorMittal) yhden kolmasosan. PIB:n liiketoiminta-ajatuksena on erityisesti teollisuusosakkuuksien hankinta, hallinnointi ja realisointi sekä terästuotteiden kauppa.

3 Hakijat vaativat, että SEUT 101 artiklan ja ETA-sopimuksen 53 artiklan soveltamista koskevasta menettelystä 30.6.2010 tehdyn komission päätöksen K(2010) 4387 lopullinen (asia COMP/38.344 – Jänneteräs), sellaisena kuin se on muutettuna 30.9.2010 tehdyllä komission päätöksellä K(2010) 6676 lopullinen (jäljempänä yhteisesti riidanalainen päätös), täytäntöönpanoa lykätään siltä osin kuin kyseisessä päätöksessä määrätään hakijoille sakkoja ja että hakijat vapautetaan velvollisuudesta asettaa pankkitakaus.

4 Komissio toteaa riidanalaisessa päätöksessään erityisesti, että useat jänneteräksenvalmistajat ovat monien vuosien ajan vahvistaneet jänneteräsalalla toimituskiintiöitä ja hintoja, jakaneet keskenään tilaajia, vaihtaneet arkaluonteista liiketoimintatietoa ja jatkuvilla väärinkäytöksillään vahingoittaneet koko Euroopan rakennusteollisuutta. Komissio on tästä syystä määrännyt niille yhteensä lähes 460 miljoonan euron suuruisen sakon. Komissio on määrännyt tällöin valmistajille yhteensä 46,55 miljoonan euron sakon eli kaikille kolmelle yhteisvastuullisesti 15,485 miljoonan euron sakon,

WDI:lle ja WDV:lle yhteisvastuullisesti 23,37 miljoonan euron sakon ja WDI:lle yksin 7,695 miljoonan euron sakon. Lisäksi komissio on määrännyt aluksi ArcelorMittal-konsernin neljälle yhtiölle 276,48 miljoonan euron sakon, jonka se on alentanut myöhemmin 230,4 miljoonaan euroon.

5 Unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon saapui 14.9.2010 kannekirjelmä, johon sisältyvällä kanteella hakijat vaativat tuomioistuinta ensisijaisesti kumoamaan alkuperäisen, 30.6.2010 tehdyn päätöksen siltä osin kuin siinä määrätään hakijoille sakkoja ja toissijaisesti alentamaan näitä sakkoja asianmukaisesti. Komissio muutti päätöstään 30.9.2010, minkä jälkeen hakijat mukauttivat unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 16.11.2010 saapuneella kirjelmällään alkuperäisen kanteensa vaatimuksia ja kanneperusteitaan kyseisen oikaisupäätöksen mukaisiksi.

6 Hakijat tekivät nyt käsiteltävän välitoimihakemuksen unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 3.12.2010 saapuneella erillisellä asiakirjalla ja vaativat, että unionin yleinen tuomioistuin

– lykkää riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanoa pääasiassa annettavan tuomion julistamiseen saakka ilman, että hakijoiden pitäisi asettaa pankkitakaus tai muu taloudellinen vakuus, siltä osin kuin kyseisessä päätöksessä määrätään kolme hakijaa maksamaan yhteisvastuullisesti sakkoa 15,485 miljoonaa euroa (WDI, WDV ja PIB), kaksi ensimmäistä hakijaa yhteisvastuullisesti 23,37 miljoonaa euroa (WDI ja WDV yhteisvastuullisesti) ja ensimmäinen hakija 7,695 miljoonaa euroa (WDI)

– toissijaisesti myöntää hakijoille ilman pankkitakauksen tai muun taloudellisen vakuuden asettamista maksuhelpotuksia niille määrättyjen sakkojen

maksamiseen asianmukaisen ja asiantuntevasti määritetyn maksusuunnitelman mukaisesti

– velvoittaa vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

7 Komissio vaatii unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 14.2.2011 toimitetuissa välitoimihakemusta koskevissa kirjallisissa huomautuksissaan, että unionin yleisen tuomioistuimen presidentti

– hylkää vaatimukset (pääasiallinen ja toissijainen vaatimus)

– velvoittaa hakijat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

8 Hakijat pyysivät 15.2.2011 päivätyllä kirjeellään mahdollisuutta vastata komission huomautuksiin, koska komission hallinnollisessa menettelyssä, jossa se arvioi hakijoiden maksukykyä (niin kutsuttu ITP-menettely) ja joka on päätetty 14.2.2011 päivätyllä kirjeellä, on tullut esiin uusia seikkoja, jotka ovat merkityksellisiä hakijoiden välitoimihakemuksen kiireellisyyden kannalta. Tämä pyyntö hyväksyttiin, ja hakijat esittivät lisähuomautuksensa 25.2.2011 päivätyssä kirjeessään. Komissio esitti lopulliset huomautuksensa niistä 21.3.2011 päivätyssä kirjelmässään.

9 Komissio on edellä mainitussa 14.2.2011 päivätyssä hallinnollisessa kirjeessä kieltäytynyt kohtuullistamasta hakijoille määrättyjä sakkoja, koska se katsoo, että WDI pystyy rahoittamaan koko 46,55 miljoonan euron sakon tai hankkimaan pankkitakauksen tälle summalle.

10 Unionin yleisen tuomioistuimen tiedossa on, että samaan aikaan komissiossa vireillä olleen ITP-menettelyn, jossa arvioitiin hakijoiden taloudellista suorituskykyä, kanssa ArcelorMittal-konserniin kuuluvat edellä mainitut yhtiöt (ks. edellä 4 kohta) ovat saaneet 4.4.2011 kohtuullistettua sakkojaan 230,4 miljoonasta eurosta 45,7 miljoonaan euroon, minkä yhteydessä komissio on myöntänyt niiden heikentyneen taloudellisen suorituskyvyn. Kolme näistä yhtiöistä oli aikaisemmin esittänyt välitoimihakemuksen, joka hylättiin muun muassa ArcelorMittal-konsernin (tilivuoden 2009 konsolidoitu kokonaisliikevaihto oli yli 46 miljardia euroa) huomattavan rahoituskapasiteetin vuoksi (asia T-385/10 R, ArcelorMittal Wire France ym. v. komissio, määräys 7.12.2010, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa).

Perustelut

11 SEUT 278 ja SEUT 279 artiklan, luettuna yhdessä SEUT 256 artiklan 1 kohdan kanssa, nojalla välitoimista päättävä tuomari voi, jos hän katsoo, että olosuhteet sitä edellyttävät, määrätä kanteen kohteena olevan toimen täytäntöönpanon lykkäämisestä tai tarpeellisista välitoimista.

12 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 104 artiklan 2 kohdassa määrätään, että välitoimihakemuksissa on ilmoitettava oikeudenkäynnin kohde ja seikat, joiden vuoksi asia on kiireellinen, sekä ne tosiseikat ja oikeudelliset perusteet, joiden vuoksi vaadittujen välitoimien myöntäminen on ilmeisesti perusteltua. Välitoimista päättävä tuomari voi siten lykätä täytäntöönpanoa ja määrätä välitoimista, jos on selvitetty, että niistä määrääminen ilmeisesti on tosiasiallisesti ja oikeudellisesti perusteltua (fumus boni juris) ja että ne ovat kiireellisiä siinä mielessä, että kantajan etuja koskevan vakavan ja korjaamattoman vahingon välttämiseksi on tarpeen, että näistä toimista määrätään ja niiden vaikutukset alkavat jo ennen kuin pääasiassa annetaan ratkaisu. (asia C-149/95 P(R), komissio v. Atlantic Container Line ym., määräys 19.7.1995,

Kok., s. I-2165, 22 kohta). Nämä edellytykset ovat kumulatiivisia, joten välitoimet on evättävä, jos jokin niistä ei täyty (asia C-268/96 P(R), SCK ja FNK v. komissio, määräys 14.10.1996, Kok., s. I-4971, 30 kohta). Välitoimista päättävä tuomari myös tarvittaessa vertailee esillä olevia intressejä (asia C-445/00 R, Itävalta v. neuvosto, määräys 23.2.2001, Kok., s. I-1461, 73 kohta ja asia T-198/0l R, Technische Glaswerke Ilmenau v. komissio, määräys 4.4.2002, Kok., s. II-2153, 50 kohta).

13 Lisäksi välitoimista päättävällä tuomarilla on tässä kokonaisarvioinnissa laaja harkintavalta, ja hän voi asian ominaispiirteiden perusteella vapaasti päättää, miten ja millaisessa järjestyksessä nämä erilaiset edellytykset on tutkittava, sillä unionin oikeuden missään oikeussäännössä ei velvoiteta häntä noudattamaan etukäteen vahvistettua kaavaa hänen arvioidessaan sitä, onko tarpeen määrätä välitoimia (edellä 12 kohdassa mainittu asia komissio v. Atlantic Container Line ym., määräyksen 23 kohta ja asia C-459/06 P(R), Vischim v. komissio, määräys 3.4.2007, 25 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa).

14 Asianosaisten kirjalliset huomautukset sisältävät kaikki tarpeelliset tiedot hakemuksen ratkaisemiseksi. Näin ollen suullista käsittelyä ei ole tarpeen järjestää.

Välitoimihakemuksen kohde

15 Riidanalaisen päätöksen 2 artiklan mukaan yhtiöiden, joille on määrätty sakkoja, on kumoamiskanteen nostamisen yhteydessä joko maksettava sakko väliaikaisesti tai asetettava komission hyväksymä pankkitakaus. Komissio nimenomaisesti muistutti

hakijoita tästä valinnanmahdollisuudesta 5.7.2010 ja 1.10.2010 päivätyissä kirjeissään, joilla riidanalainen päätös annettiin tiedoksi ja joissa se täsmensi, että asetetulle pankkitakaukselle maksettaisiin korkoa 2,5 prosenttia.

16 Komissio on lisäksi 14.2.2011 päivätyissä huomautuksissaan (52 ja 59 kohta) nimenomaisesti selventänyt, että edellä mainitun valinnanmahdollisuuden vuoksi välitoimihakemus ei lähtökohtaisesti ole kiireellinen, jos hakijoilla on mahdollisuus asettaa pankkitakaus, koska tämä mahdollisuus rasittaa niitä vähemmän kuin sakkojen maksaminen väliaikaisesti. Komission mukaan kysymys maksukyvyn riittämisestä sakkojen maksamiseen väliaikaisesti ei näin ollen ole käsiteltävässä asiassa merkityksellinen.

17 Tästä käy ilmi ensinnäkin se, että komissio on itse tietyin edellytyksin (pankkitakauksen asettaminen) valmis lykkäämään riidanalaisen päätöksen täytäntöönpanoa hakijoiden osalta. Tämän perusteella kyseisen päätöksen täytäntöönpanon lykkäämistä koskevalla hakijoiden hakemuksella ei loogisesti voi olla muuta kohdetta kuin hakijoiden vapauttaminen velvollisuudesta asettaa pankkitakaus, joka on edellytyksenä sille, että niille määrättyä sakkoa ei peritä välittömästi (ks. asia T-11/06 R, Romana Tabacchi v. komissio, määräys 13.7.2006, Kok., s. II-2491, 23–26 kohta).

18 Toiseksi komissio tarkastelee kiireellisyyttä koskevissa huomautuksissaan ainoastaan sitä, onko pankkitakauksen asettaminen hakijoille tosiasiallisesti mahdotonta tai aiheutuuko siitä joka tapauksessa hakijoille väitettyä vahinkoa maksukyvyttömyyden muodossa. Komission mukaan voidaan objektiivisesti todeta, että etenkin WDI pystyisi nykyisten liiketoimintatietojen (kassavirta) ja niitä koskevien ennusteiden perusteella asettamaan pankkitakauksen koko sakon määrälle. Jos se tekee näin, komissio ei vaadi kahdelta muulta hakijalta erillisiä pankkitakauksia, ja näin vaara niiden maksukyvyttömyydestä vältettäisiin (komission huomautukset 14.2.2011, 60 kohta).

19 Edellä esitetyistä komission huomautuksista – sekä komission riidanalaisessa päätöksessään (1178 ja 1179 kohta) esittämistä toteamuksista, joiden mukaan WDI ja PIB eivät voi vakavien rahoitusvaikeuksiensa vuoksi maksaa sakkoja eivätkä todennäköisesti ole lainkaan elinkelpoisia yhtiöitä – on pääteltävä, että komissionkaan mukaan hakijoille määrättyjen sakkojen maksaminen väliaikaisesti ei ole realistinen vaihtoehto, koska hakijat eivät ole tällä hetkellä taloudellisesti kykeneviä mainitunlaiseen maksusuoritukseen.

20 Nyt käsiteltävän välitoimihakemuksen – ja siten myös kiireellisyyden arvioinnin – kohteena on näin ollen ainoastaan hakijoiden vapauttaminen velvollisuudesta asettaa pankkitakaus edellytyksenä sille, että niille määrättyä sakkoa ei peritä välittömästi.

Kiireellisyys

21 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan välitoimihakemuksen kiireellisyyttä on arvioitava sen perusteella, onko asiassa tarpeen antaa väliaikainen ratkaisu, jotta vältettäisiin vakavan ja korjaamattoman vahingon aiheutuminen välitoimea hakevalle asianosaiselle. Kyseisen asianosaisen on näytettävä toteen, ettei hän voi odottaa pääasian oikeudenkäynnin päättymistä ilman, että hänelle aiheutuu mainitunlaista vahinkoa (ks. asia T-151/01 R, Duales System Deutschland v. komissio, määräys 15.11.2001, Kok., s. II-3295, 187 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja asia T-326/07 R, Cheminova ym. v. komissio, määräys 4.12.2007, Kok., s. II-4877, 50 kohta).

22 Kun tarkastellaan tässä yhteydessä merkityksellistä pankkitakauksen problematiikkaa, niin ikään vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan hakemus, joka koskee vapautusta

velvollisuudesta asettaa pankkitakaus, joka on edellytyksenä sille, ettei sakkoa peritä välittömästi, voidaan hyväksyä vain poikkeuksellisissa olosuhteissa (asia 107/82 R, AEG v. komissio, määräys 6.5.1982, Kok., s. 1549, 6 kohta ja asia C-364/99 P(R), DSR-Senator Lines v. komissio, määräys 14.12.1999, Kok., s. I-8733, 48 kohta). Mahdollisuudesta vaatia pankkitakauksen asettamista on nimittäin nimenomaisesti määrätty välitoimimenettelyjen osalta unionin tuomioistuimen ja unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksissä, ja se vastaa komission noudattamaa yleistä ja järkevää linjaa (asia T-79/03 R, IRO v. komissio, määräys 5.8.2003, Kok., s. II-3027, 25 kohta ja asia T-245/03 R, FNSEA ym. v. komissio, määräys 21.1.2004, Kok., s. II-271, 77 kohta).

23 Tällaisten poikkeuksellisten olosuhteiden olemassaoloa voidaan oikeuskäytännön mukaan lähtökohtaisesti pitää toteen näytettyinä, jos vaaditun pankkitakauksen asettamisesta vapautusta hakeva osapuoli esittää näytön siitä, että se ei objektiivisesti arvioituna pysty asettamaan kyseistä takausta tai että takauksen asettaminen vaarantaa sen olemassaolon (edellä 17 kohdassa mainittu asia Romana Tabacchi v. komissio, määräyksen 98 kohta ja asia T-46/03 R, Leali v. komissio, määräys 20.10.2003, Kok., s. II-4473, 33 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

24 Edellä mainitut kaksi poikkeuksellisia olosuhteita koskevaa tapausta koskevat edellytyksiä, jotka kyseisten osapuolten on täytettävä vaihtoehtoisesti eikä kumulatiivisesti.

25 Mikäli hakijat näin ollen pystyvät nyt käsiteltävässä asiassa näyttämään toteen, että niille on objektiivisesti arvioituna mahdotonta asettaa pankkitakaus niille määrättyä sakkoa varten, edellä mainitun oikeuskäytännön mukaan hakijoiden pyytämää välitoimea olisi pidettävä kiireellisenä.

26 Hakijat toteavat tästä, että pankkitakauksen asettaminen on niille objektiivisesti arvioituna mahdotonta, kun otetaan huomioon sekä niiden oma että niiden osakkaiden ja koko PIB+-konsernin taloudellinen tilanne. Hakijat väittävät hakeneensa alkuperäisen päätöksen tiedoksi antamisen jälkeen aktiivisesti, joskin tuloksetta, pankkitakausta alun perin määrätylle 56,05 miljoonan euron sakolle koko konsernin rahoittajaryhmästä, johon kuuluu noin [*luottamuksellinen tieto*] [1] rahoituslaitosta ja tavaraluottojen vakuuttajaa. Oikaisupäätöksen tiedoksi antamisen jälkeen hakijat väittävät hakeneensa uudelleen pankkitakausta alennetulle sakon määrälle (46,55 miljoonaa euroa), mutta jälleen tuloksetta. Kaikki rahoituslaitokset ja tavaraluottojen vakuuttajat hylkäsivät hakijoiden hakemukset.

27 Komissio vastaa, että hakijoiden esittämät hylkäyskirjeet ovat monin tavoin epäilyttäviä. Komission mukaan hakijat ovat kääntyneet ainoastaan sellaisten pankkien puoleen, jotka olivat jo PIB+-konsernin velkojia ja joiden etujen mukaista näin ollen oli välttää se, että konsernin rahoituksellista *status quota* muutettaisiin sakkoa alentamalla. Komissio saa WDI:n ja (yksittäisten) pankkien välisestä kirjeenvaihdosta selvästi sen vaikutelman, ettei kummallakaan puolella ole tuolloin ollut todellista kiinnostusta käydä vakavaa keskustelua pankkitakauksien toteuttamiskelpoisuudesta, vaan niiden hylkäämistä pidettiin välttämättömänä edellytyksenä sakon kohtuullistamistavoitteen kannalta. Tämä selittää komission mukaan myös sen, miksi pankit näyttävät hylänneen takaushakemukset kokonaan ilman hakijoiden (erityisesti WDI:n erillisen rahoitustilanteen) perusteellista arviointia. Komissio huomauttaa lisäksi, että esitetyistä kirjeistä ainoastaan yhdeksän oli yksiselitteisesti osoitettu suoraan WDI:lle. Niissä [*luottamuksellinen tieto*] pankit perustelivat kieltäytymisensä viittaamalla koko Pampus-konsernin rahoitustilanteeseen. WDI on kuitenkin komission mukaan taloudellisesti hyvin menestynyt, maksukykyinen ja siten luottokelpoinen yritys. Komissio väittää hakemuksen todellisen hylkäysperusteen jäävän epäselväksi, koska ei ole mitään vakuuttavia viitteitä siitä, että Pampus-konsernin taloudellisen tilanteen mahdollinen heikkeneminen olisi kohdistunut myös WDI:hin.

1 – Luottamukselliset tiedot poistettu.

28 Komissio pitää esitettyjä hylkäyskirjeitä epäasianmukaisina myös siksi, että pankit kieltäytyivät myöntämästä takauksia kokonaan ja viittasivat tässä yhteydessä lähinnä yleisesti Pampus-konsernin vaikeaan talous- ja rahoitustilanteeseen. Komissio katsoo, että merkityksellinen voi kuitenkin olla ainoastaan WDI:n objektiivisesti arvioitu taloudellinen tilanne. Kun otetaan huomioon WDI:n toiminnan positiivinen kassavirta tulevina vuosina ja pankkien käytettävissä olevat vakuusvälineet, WDI pystyy komission mukaan hankkimaan pankkitakauksen. Komissio katsoo, että myös hakijoiden itse esittämästä kassavirtaennusteesta käy ilmi, että WDI voisi maksaa vapaasta kassavirrastaan takaisin sakon suuruisen lainan ja sen vuosikorot seitsemässä vuodessa. Tämän perusteella komissio päättelee, että pankkitakauksen asettamisen pitäisi olla sille mahdollista.

29 Tästä on saatavilla olevien asiakirjojen perusteella todettava, että hakijat ovat hakeneet pankkitakausta tuloksetta aluksi neljästätoista rahoituslaitoksesta. WDI, WDV ja PIB lähettivät 20.7.2010 keskeiseltä sisällöltään samanlaiset kirjeet ”luottoja myöntäviin pankkeihin” ja pyysivät pankkitakausta niille määrättyjen sakkojen (56,05 miljoonaa euroa) koko määrälle tai osalle siitä. WDI on osoittanut samana päivänä päivätyllä sähköpostilla vastaavan hakemuksen seuraaville pankeille: [*luottamuksellinen tieto*].

30 Hylkäyskirjeissä viitataan poikkeuksetta hakijoiden kireään talous- ja rahoitustilanteeseen, minkä perusteella pankit eivät ole voineet myöntää niiden hakemia vakuuksia. Jotkin kirjeet olivat hyvin lyhyitä, mutta toisiin sisältyivät yksityiskohtaiset perustelut. [*Luottamuksellinen tieto*] viittaa (WDI:lle 26.7.2010 lähetetty kirje) ”jo olemassa olevien sitoumusten suuruuteen” sekä siihen, että Pampus-konserni on ”saneerausvaiheessa”. [*Luottamuksellinen tieto*] viittaa (kolme 23.7.2010 päivättyä samansisältöistä kirjettä WDI:lle, WDV:lle ja PIB:lle) yrityksen taloustilanteesta ”aivan äskettäin tehtyyn perinpohjaiseen arvioon” ja yrityksen tämänhetkiseen kireään rahoitustilanteeseen. [*Luottamuksellinen tieto*] toteaa (WDI:lle, WDV:lle ja PIB:lle 22.7.2010 lähetetyt kirjeet), ettei se voi myöntää pankkitakausta ”edes osalle pyydetystä summasta

koko yritysryhmän ja sen yksittäisten yritysten vallitsevan taloustilanteen vuoksi". [*Luottamuksellinen tieto*] ottaa huomioon (WDI:lle 22.7.2010 lähetetty kirje) "vaativan saneeraus- ja rakenneuudistusprosessin, jonka tarkoituksena on palauttaa kyky tuottaa lainojen hoitoon riittävää kassavirtaa keskipitkällä aikavälillä", ja korostaa, että "rahoitussitoumusten kasvattaminen edelleen yhdistettynä rahoitustuloksen rasittamiseen – – vaarantaisi vakavasti yhtymän saneerauskelpoisuuden", minkä vuoksi se katsoo, "ettei olisi perusteltua ottaa vastattavaksi kyseistä takausosuutta". [*Luottamuksellinen tieto*] toteaa (WDI:lle, WDV:lle ja PIB:lle 22.7.2010 lähetetyt kirjeet) tulleensa "luoton seikkaperäisen arvioinnin" perusteella siihen tulokseen, että "edellytyksiä [sen] jo myöntämän luoton lisäämiselle ei ole".

31 Hakijat pyysivät 10.11.2010 päivätyllä kirjeellä tai sähköpostilla uudelleen samoilta pankeilta pankkitakausta tällä välin kohtuullistetulle sakolle (46,55 miljoonaa euroa). Pankit hylkäsivät pyynnön 11.–26.11.2010 päivätyissä kirjeissään, joissa lähinnä todettiin aiemmin jo esitettyjen hylkäysperusteiden pätevän myös kohtuullistettuun sakkoon.

32 Lisäksi WDI pyysi 19.2.2011 kolmannen kerran edellä mainituista pankeista pankkitakausta erikseen vain sille määrätylle (kohtuullistetulle) sakolle ja ilmoitti niille samalla perusteet, joiden mukaisesti komissio oli hylännyt WDI:n ITP-hakemuksen. Pankit vastasivat pyyntöön jälleen kielteisesti. [*Luottamuksellinen tieto*] perustelee 22.2.2011 päivätyssä kirjeessään kieltäytymistään pankkitakauksen asettamisesta sillä, että sen "ainoa tehtävä on toimia liiketoiminnan pitkäaikaisena rahoittajana", ja "Euroopan komission kannasta poikkeavalla [yrityksen] taloustilanteen edelleen kriittisellä arviolla". [*Luottamuksellinen tieto*] toteaa 23.2.2011 päivätyssä kirjeessään, että "arvioituaan kaikki tiedot ja muut sisäiset keskustelut se katsoo, että koko PIB+-konserni ja erikseen WDI ovat saavuttaneet sen luotonantovalmiuden rajan", minkä vuoksi "sen on jälleen hylättävä hakemus, jossa pyydetään pankkitakauksen asettamista EU:n komission hyväksi". Se pyytää ymmärrystä sille, ettei se pysty esittämään

luottopäätöksensä kaikkia yksityiskohtia, ja huomauttaa, että sisäisiä liiketoiminta-prosesseja on ohjattava siten, ettei päätöksiä konserneille annettavista luotoista voida tehdä pelkästään yksittäisen luotonsaajan perusteella, vaan luotonantovaltuuksissa ja prosesseissa otetaan huomioon (koko) luotonsaajayksikkö eli konserni (tässä tapauksessa PIB+-konserni). Muutenkaan se ei ota luotonantovalmiutensa osalta huomioon pelkästään nykyistä ja tulevaa kassavirtaa vaan myös luotonsaajalla jo olevien luottojen suuruuden, vakuudet, jo tehtyjen luottosopimusten tilanteen ja aiemmat kokemukset.

33 Lopuksi hakijat ovat kenenkään kiistämättä esittäneet, että ne ja koko niiden yritys-konserni olivat joutuneet rahoitusta myöntävien pankkien erityistarkkailuun, ja näin ollen [*luottamuksellinen tieto*] pankkien koordinoitu ryhmä järjesti viikoittaisia puhelinkonferensseja ja tarvittaessa tapaamisia yksittäisten pankkien ja koko rahoittaja-ryhmän kanssa. Komissio päättelee tämän perusteella, että [*luottamuksellinen tieto*]. Asiakirjoista käy lisäksi ilmi, että hakijat ovat maaliskuusta 2010 alkaen esittäneet seikkaperäisen kuukausittaisen kertomuksen taloustilanteestaan (alustava tase, tuloslaskelmat, kassavirta jne.), joka antaa kattavan kuvan hakijoiden ja koko PIB+-konsernin taloustilanteesta.

34 Edellä esitetyn perusteella välitoimista päättävä tuomari ei voi olla toteamatta, että hakijat ovat oikea-aikaisesti, toistuvasti ja vilpittömästi pyrkineet hankkimaan pankkitakauksen niille määrätyille sakoille. Asiakirja-aineiston perusteella hakijat eivät ole onnistuneet saamaan takauksia niiden pankkien, joihin hakijat ovat ottaneet yhteyttä, tekemän hakijoiden talous- ja rahoitustilanteen yksityiskohtaisen aineellisen arvioinnin perusteella, mikä käy ilmi hakijoiden saamista hylkäyskirjeistä ja siitä, että kyseiset pankit olivat hyvin tietoisia hakijoiden ja koko PIB+-konsernin (mukaan lukien Pampus-perheen jäsenet) tilanteesta ja erityisesti hakijana olevan WDI:n tilanteesta.

Tämän perusteella ei ole viitteitä siitä, että pankkitakaukset olisi evätty hakijoilta pelkästään niiden auttamiseksi nyt vireillä olevassa menettelyssä.

35 Koska kaikkiaan neljätoista pankkia kieltäytyi myöntämästä pankkitakauksia edellä mainituin perustein, hakijat ovat esittäneet oikeudellisesti riittävät todisteet siitä, että pankkitakauksen asettaminen on niille objektiivisesti arvioituna mahdotonta, etenkin kun otetaan huomioon, että oikeuskäytännön mukaan vastaavissa tilanteissa jo kaksi tai kolme kieltäytymistä on katsottu riittäväksi näytöksi (ks. asia T-392/09 R, 1. garantovaná v. komissio, määräys 2.3.2011, 56 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa ja edellä 17 kohdassa mainittu asia Romana Tabacchi v. komissio, määräyksen 102 ja 103 kohta). Näin ollen on merkityksetöntä, etteivät hakijat ole esittäneet kirjallista näyttöä tavaraluottojen vakuuttajien [*luottamuksellinen tieto*] kieltäytymisestä; tässä yhteydessä ei ole tarpeen tutkia tarkemmin sitä, kuuluuko pankkitakauksien myöntäminen ylipäätään tavaraluottojen vakuuttajien liiketoimintaan.

36 Mitään komission esittämistä vastaväitteistä ei voida hyväksyä.

37 Siltä osin kuin komissio ensinnäkin väittää, että WDV:stä jo kauan kolmanneksen omistaneen ArcelorMittalin taloudelliset varat on jätetty tässä yhteydessä virheellisesti huomiotta, on huomautettava, että sen arvioimiseksi, mikä on yrityksen taloudellinen elinkelpoisuus ja voiko yritys antaa vakuuden, on otettava huomioon yrityksen aineellinen tilanne ja erityisesti muun muassa sen konsernin erityispiirteet, johon yritys välittömästi tai välillisesti osakkaidensa kautta kuuluu (asia C-12/95 P, Transacciones Marítimas ym. v. komissio, määräys 7.3.1995, Kok., s. I-467, 12 kohta ja asia T-120/07 R, MB Immobilien Verwaltungs-GmbH v. komissio, määräys 11.10.2007, 36 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa).

38 Tätä lähestymistapaa perustellaan oikeuskäytännössä sillä, ettei kyseisen yrityksen objektiivisia intressejä voida tarkastella erillisinä niiden henkilöiden intresseistä, jotka käyttävät valtaa yrityksessä, minkä vuoksi arvioitaessa kysymystä siitä, ovatko väitetyt vahingot vakavia ja korjaamattomia, on otettava huomioon myös yrityksessä määräysvaltaa käyttävien henkilöiden taloustilanne (edellä kohdassa 37 mainittu asia MB Immobilien Verwaltungs-GmbH v. komissio, määräyksen 37 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Tätä ”konsernioikeuskäytäntöä” on tällä välin laajennettu koskemaan vähemmistöosakkuuksia (50 prosenttia, 40 prosenttia ja jopa 30 prosenttia), koska myös tällaiset – merkittävät – osakkuudet voivat kyseisen yrityksen pääomarakenteen perusteella olla merkityksellisiä yrityksen taloudellisen suorituskyvyn arvioinnin kannalta, joten välitoimihakemuksen on sisällettävä riittävät tiedot tällaisista vähemmistöosakkuuksista (ks. asia T-410/09 R, Almamet v. komissio, määräys 7.5.2010, 57 ja 58 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa ja asia T-370/10 R, Rubinetterie Teorema v. komissio, määräys 24.1.2011, 39–42 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa). Tässä oikeuskäytännössä vahvistetaan ainoastaan ilmoitusvelvollisuus, joka koskee mahdollista intressien yhdenmukaisuutta, mutta kumpikaan kyseisistä asioista ei antanut aihetta tutkia sitä, oliko kyseisten yritysten ja niiden vähemmistöosakkaiden välillä todella olemassa tällainen intressien yhdenmukaisuus.

39 Hakijat ovat maininneet nyt käsiteltävässä asiassa esittämässään välitoimihakemuksessa ArcelorMittalin vähemmistöosakkuuden ja tuoneet esiin, että ne pyysivät 26.7.2010 ja 22.11.2010 ArcelorMittalilta pankkitakauksia niille määrätyille sakoille, mutta ArcelorMittal hylkäsi pyynnön. Sekä näiden pyyntöjen että ArcelorMittalin 30.7.2010 ja 25.11.2010 päivättyjen hylkäyskirjeiden vakavastiotettavuuden lähempi tarkastelu on kuitenkin tarpeetonta. Edellä mainittua konsernioikeuskäytäntöä ei nimittäin sovelleta hakijoiden ja ArcelorMittalin väliseen suhteeseen.

40 ArcelorMittal toimii teräsalalla, kuten kaikki hakijatkin, mutta ne kuuluvat eri konserneihin: ensin mainittu ArcelorMittal-konserniin ja hakijat PIB+-konserniin, ja nämä konsernit ovat keskinäisessä kilpailuasemassa, ja niillä on erilaiset (strategiset) liiketoimintaintressit. Näin ollen on objektiivisesti arvioituna pois suljettua, että ArcelorMittalin ja hakijoiden perusintressit olisivat samat. Erityisesti vaikuttaa olevan pois suljettua, että ArcelorMittal osakkaana tukisi PIB+-konsernin aggressiivista

liiketoimintapolitiikkaa, jolla pyrittäisiin viemään asiakkaita ja kokonaisia markkinoita ArcelorMittal-konsernilta. Konsernioikeuskäytäntöä ei näin ollen voida soveltaa ArcelorMittalin vähemmistöosakkuuden tapauksessa.

41 Edellä esitetyn kanssa ei ole ristiriidassa se, että ArcelorMittalilla ja yhdellä hakijoista tai kaikilla hakijoilla voi olla täysin samansuuntainen rahallinen intressi esimerkiksi säilyttää ArcelorMittalin vähemmistöosakkuuden arvo. Tämä ArcelorMittalin intressi – johon voidaan lisätä intressi saada WDV:n ja WDI:n yritystietoja sikäli kuin vähemmistöosakkaalla on siihen oikeus – ei ole yhtä voimakas kuin ne perustavat strategiset intressit, joita konserni liiketoimintapolitiikassaan ajaa ja jotka oikeuttavat konsernioikeuskäytännön soveltamisen pelkästään objektiivisesti yhdenmukaisten intressien perusteella. Tähän ei vaikuta myöskään komission korostama seikka, jonka mukaan ArcelorMittal on valmis [*luottamuksellinen tieto*].

42 Toiseksi komission mukaan pankkien laatimista hylkäyskirjeistä ei voida päätellä, että pankkitakauksen saaminen olisi mahdotonta, koska pankeilla on merkittävä oma intressi kattaa omat saatavansa mahdollisimman nopeasti, mikäli samaan aikaan sakkojen periminen keskeytetään. Kaikki PIB+-verkoston velkojat, pankit ja komissio mukaan luettuina, pyrkivät komission mukaan nimittäin turvaamaan omat saatavansa parhaalla mahdollisella tavalla ja saamaan niille myöhemmin maksimaalisen suorituksen. [*Luottamuksellinen tieto*] Komissio katsoo, että tässä yhteydessä niillä oli objektiivinen intressi ylläpitää WDI:n operatiivista toimintaa, erityisesti WDI:n toiminnan tuloksellisuuden ja hyvän kilpailuaseman sekä niiden synnyttämien kassavirtojen vuoksi. Mikäli WDI:n operatiivinen liiketoiminta ei jatkuisi, merkitsisi se komission mukaan pankeille sitä, että ne joutuisivat luopumaan verkoston pääasiallisesta tulonlähteestä, vaikka kassavirran odotettaisiin lisääntyvän keskipitkällä ja pitkällä aikavälillä. Komissio väittää, että tämän perusteella voidaan objektiivisesti olettaa, että pankit lopulta rahoittaisivat pankkitakauksen sakkoja varten, kunhan sakkojen perimisen ei odotettaisi enää lykkäytyvän. Komission mukaan lisäksi jokainen järkevä

talouslukuja rationaalisesti arvioiva pankki, jolla on tiedossa WDI:n positiiviset liiketoimintaluvut, olisi valmis myöntämään hakijoille pankkitakauksen koko sakon määrälle.

43 Komission väitettä ei voida hyväksyä. Komissio ei halua tunnustaa neljäntoista pankin, jotka ovat kieltäytyneet myöntämästä pankkitakausta hakijoille, ”merkittävää omaa intressiä”, mistä on huomautettava, että pankki tekee – myönteiset ja kielteiset – luotto- ja takauspäätökset luottolaitoksena aina omien intressiensä mukaisesti ja että sen on tässä yhteydessä otettava huomioon myös omat osakkaansa. Nyt tarkasteltavassa tilanteessa nämä intressit olisi asetettava syrjään komission intresseihin nähden ainoastaan siinä tapauksessa, että neljääntoista pankkiin sovellettaisiin konsernioikeuskäytäntöä. Näin ei kuitenkaan ole.

44 Oikeudenkäyntiasiakirjoista ei ensinnäkään ilmene, että pankeista olisi tullut hakijoiden osakkaita tai että ne olisivat pääomasijoitusten kautta jollain tavalla osallisina PIB+-konsernissa. Pankkien liikesuhteet PIB+-konserniin rajoittuvat luottoihin, joiden osalta pankkien intressinä on varmistaa ja toteuttaa niiden takaisinmaksu ja korot parhaalla mahdollisella tavalla. Tältä osin näiden luottolaitosten ja lähinnä teräsalalla toimivien hakijoiden strategiset intressit eivät ole objektiivisesti arvioituina yhdenmukaiset (ks. edellä 1 ja 2 kohta).

45 Toiseksi viittaus siihen, että [*luottamuksellinen tieto*], ei yksin riitä osoittamaan, että pankkien ja kyseisten yhtiöiden välillä olisi niin vahva henkilöllinen yhteys – jollainen saattaa olla Pampus-perheen kolmen jäsenen välillä ja joka tekee yhteisen

holding-yhtiön tarpeettomaksi (ks. edellä 1 kohta) – että niihin olisi perusteltua soveltaa konsernioikeuskäytäntöä.

46 Komissio moittii hakijoita kolmanneksi siitä, etteivät ne hakeneet takauksia ulkopuoliselta pankilta, mistä riittää, kun todetaan, että [*luottamuksellinen tieto*] teki alun alkaen selväksi, ettei pankkitakausta ollut mahdollista saada rahoittajaryhmään kuulumattomalta pankilta sen jälkeen, kun ryhmä oli ilmoittanut epäävänsä takaukset kokonaan. Oikeuskäytännössä on lisäksi tunnustettu, että pelkästään se, että pankit, joiden vakituinen asiakas hakija on, ovat kieltäytyneet antamasta pankkitakausta, osoittaa, että vaaditun pankkitakauksen asettaminen on sille objektiivisesti arvioituna mahdotonta (edellä 17 kohdassa mainittu asia Romana Tabacchi v. komissio, määräyksen 105, 109 ja 110 kohta).

47 Koska edellä mainittujen [*luottamuksellinen tieto*] pankkien toimittamat useat hylkäyskirjeet riittävät osoitukseksi siitä, että pankkitakauksen asettaminen hakijoille määrättyjä sakkoja varten on hakijoille mahdotonta, on pidettävä merkityksettömänä komission väitettä, joka perustuu hakijoita koskeviin lukuisiin rahoitusasiakirjoihin ja taloudellisiin tunnuslukuihin ja jonka mukaan nämä pankit lopulta myöntäisivät kyseisen pankkitakauksen, koska komission mukaan jokainen järkevä pankki, jolla on tiedossaan erityisesti WDI:n positiiviset liiketoimintaluvut, olisi valmis niin tekemään.

48 Tämä komission väite on ristiriidassa sen riidanalaisessa päätöksessään (1179 kohta) [*luottamuksellinen tieto*] esittämän arvion ”[*luottamuksellinen tieto*]” kanssa. Lisäksi on syytä panna merkille, että komissio ajattelee voivansa nyt käsiteltävässä asiassa arvioida ”järkevän rationaalisia taloudellisia laskelmia tekevän pankin” toimintaa, vaikka se on aiemmin korostanut – ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tässä yhteydessä yhtynyt sen näkemykseen (yhdistetyt asiat T-236/01, T-239/01, T-244/01–T-246/01, T-251/01 ja T-252/01, Tokai Carbon ym. v. komissio, tuomio 29.4.2004, Kok., s. II-1181, 479 kohta) – ettei se itse ole pankki, eikä sillä ole pankin infrastruktuuria ja pankin erikoispalveluja.

49 Komission väite näyttää olevan ristiriidassa myös sen oikeuskäytännön kanssa, jonka mukaan välitoimihakemuksen kiireellisyys määräytyy sen vireillepanon ajankohdan tilanteen mukaan, viimeistään kuitenkin sen ajankohdan mukaan, jolloin välitoimista päättävä tuomari ratkaisee sen (ks. asia T-352/09 R, Pannon Hőerőmű v. komissio, määräys 23.1.2009, 29 ja 30 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa ja asia T-173/09 R, Z v. komissio, määräys 8.6.2009, 22 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa). Vaikka hakijat ovat nyt käsiteltävässä asiassa osoittaneet oikeudellisesti riittävällä tavalla, että pankkitakauksen asettaminen oli niille ennen tämän välitoimimääräyksen antamista objektiivisesti arvioituna mahdotonta, komissio pyrkii väitteellään – jonka mukaan on odotettavissa, että pankit ”lopulta” rahoittaisivat pankkitakauksen asettamisen, ”jollei sakkojen perimisen odotettaisi enää lykkäytyvän” – esittämään, että merkityksellinen ajankohta on kyseisen määräyksen antamisen jälkeinen ajankohta ja että ”tilanne johtaisi siihen”, että mikäli pankkitakauksia ei kaikesta huolimatta myönnettäisi, hakijat joutuisivat tänä myöhäisempänä ajankohtana ilmoittamaan maksukyvyttömyydestään, koska niiden maksukyky olisi hävinnyt tai ne olisivat ylivelkaantuneet (Saksan maksukyvyttömyysasetuksen (Insolvenzordnung) 17 § ja 15 a §, luettuna yhdessä Saksan kauppalain (Handelsgesetzbuch) 177 a ja 130 a §:n kanssa).

50 Lisäksi on mahdotonta hyväksyä komission hakijoihin kohdistamaa moitetta siitä, että ne olisivat epäasianmukaisella toiminnallaan myötävaikuttaneet hankalaan rahoitustilanteeseensa sen vuoksi, että WDI on väitetiedoksiannon toimittamisen jälkeen tehnyt huomattavia pääomasiirtoja kolmansille konserniyhtiöille ja samalla ainoastaan hyvin pienen [*luottamuksellinen tieto*] miljoonan euron varauksen sen 18 vuotta kestäneen jänneteräskartelliin osallistumisen perusteella.

51 Siltä osin kuin komissio huomauttaa tässä yhteydessä, että on estettävä, että tällaisilla pääomasiirroilla tehdään komission sakkopolitiikka tehottomaksi, riittää kun todetaan, että kyseisten pääomasiirtojen kiistattomana tavoitteena oli estää PIB+-konsernin yhtiöiden maksukyvyttömyys ja siten viime kädessä työpaikkojen menetys. Lisäksi on kiistatonta, etteivät osakkaat nostaneet mitään varoja yhtiöistä, joille oli määrätty sakko, eivätkä konsernin sisäisten pääomasiirtojen kohteilta, lukuun ottamatta vuonna 2008 tehtyä [*luottamuksellinen tieto*] miljoonan euron pääomanpalautusta

konsernin ulkopuoliselle vähemmistöosakkaalle ArcelorMittalille. Näissä olosuhteissa PIB-holding-yhtiöitä tai PIB+-konsernia ei voida moittia siitä, että ne käyttivät WDI:tä rahoituslähteenä konsernin muiden, taloudellisissa vaikeuksissa olevien yhtiöiden liiketoiminnan tukemisessa.

52 Kun tarkastellaan [*luottamuksellinen tieto*] miljoonan euron varausta, väite sen ”riittämättömyydestä” vaikuttaa merkityksettömältä, sillä komissio on itse tuonut riidanalaisessa päätöksessään (1178 ja 1179 kohta) esiin useita tekijöitä, joista käy a priori ilmi, että [*luottamuksellinen tieto*]. Tämän perusteella kirjanpidollisen varauksen suuruudella ei pitäisi olla mitään merkitystä. Lisäksi [*luottamuksellinen tieto*] miljoonan euron suuruinen summa ei vaikuta lainkaan epätavalliselta jänneteräskartellin yhteydessä. Komissio on nimittäin jo kahteen otteeseen katsonut tarpeelliseksi alentaa yksittäisille kartelliin osallistuneille yrityksille määrättyjä sakkoja. Se on siis hiljattain alentanut maailman suurimmalle teräskonsernille, ArcelorMittalille, määrättyä sakkoa joidenkin yksittäisten konsernin yritysten maksukyvyttömyyden vuoksi jopa 80 prosenttia (ks. edellä 10 kohta).

53 Edellä esitetyn perusteella hakijat ovat osoittaneet esittämänsä välitoimimääräyksen kiireellisyyden oikeudellisesti riittävällä tavalla.

Fumus boni juris

54 Oikeuskäytännön mukaan fumus boni juris -edellytys täyttyy, jos ainakin jokin kantajan pääasian kanteen tueksi esittämistä perusteista vaikuttaa ilmeisen merkitykselliseltä eikä ainakaan perusteettomalta tai kun kantajan perusteluita ei voida hylätä

ilman, että niitä tutkitaan tarkemmin, mikä on pääasian ratkaisemiseen toimivaltaisen tuomioistuimen tehtävä (ks. vastaavasti asia T-95/09 R, United Phosphorus v. komissio, määräys 28.4.2009, 21 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa ja asia T-395/94 R, Atlantic Container Line ym. v. komissio, määräys 10.3.1995, Kok., s. II-595, 49 kohta, vahvistettu edellä 12 kohdassa mainitussa asiassa komissio v. Atlantic Container Line ym. annetulla määräyksellä, 26 ja 27 kohta).

55 Hakijat esittävät nyt käsiteltävässä asiassa seitsemän kanneperustetta, joihin ne perustavat päävaatimuksensa, joka koskee riidanalaisen päätöksen kumoamista, ja toissijaisen vaatimuksensa, joka koskee sakkojen asianmukaista alentamista.

56 Kuten komissio perustellusti huomauttaa, useimmat kanneperusteet kuvataan liian lyhyesti, eivätkä ne ole täysin ymmärrettäviä. Ne eivät näin ollen täytä oikeuskäytännön vaatimuksia, joiden mukaan olennaisten tosiseikkojen ja oikeudellisten perusteiden, joihin välitoimihakemus perustuu, on ilmettävä johdonmukaisesti ja ymmärrettävästi välitoimihakemuksen tekstistä, jotta vastaajana oleva osapuoli voi esittää huomautuksensa ja välitoimista päättävä tuomari voi ratkaista hakemuksen tilanteen vaatimalla ripeydellä, tarvittaessa ilman muita tietoja (asia T-236/00 R, Stauner ym. v. parlamentti ja komissio, määräys 15.1.2001, Kok., s. II-15, 34 kohta; asia T-306/01 R, Aden ym. v. neuvosto ja komissio, määräys 7.5.2002, Kok., s. II-2387, 52 kohta ja asia T-85/05 R, Dimos Ano Liosion ym. v. komissio, määräys 23.5.2005, Kok., s. II-1721, 37 kohta).

57 Tämä ei kuitenkaan päde kanneperusteeseen, jossa kiistetään virheellinen olettamus siitä, että hakijat olisivat osallistuneet yhtenä kokonaisuutena pidettävään jatkettuun kilpailusääntöjen rikkomiseen. Välitoimihakemuksessa todetaan lähinnä, että komissio katsoi WDI:n syyllistyneen kilpailusääntöjen rikkomiseen 1.1.1984–19.9.2002 ja WDV:n 3.9.1987–19.9.2002. Hakijoiden mukaan WDI:n ja WDV:n voidaan katsoa syyllistyneen kilpailusääntöjen rikkomiseen vain huomattavasti lyhyempänä

ajanjaksona, nimittäin 12.5.1997–19.9.2002. Hakijat katsovat, että ennen 12.5.1997 tapahtuneesta kilpailusääntöjen rikkomisesta ei enää voida määrätä seuraamuksia. Hakijat väittävät komission jättäneen tältä osin huomiotta, että sopimusten soveltaminen keskeytyi lähes puolentoista vuoden ajaksi. Komissio ei ole hakijoiden mukaan ottanut huomioon, että ennen keskeytymistä ja sen jälkeen sopimukset olivat luonteeltaan ja organisoinniltaan erilaisia, minkä vuoksi kyseessä ei voi olla yhtenä kokonaisuutena pidettävä jatkettu kilpailusääntöjen rikkominen. Lisäksi hakijat väittävät ottaneensa kaikkien muiden yritysten tieten etäisyyttä kartellisopimuksiin 9.1.1996 järjestetyssä tapaamisessa, minkä kirjalliset muistiinpanot yksiselitteisesti osoittavat. Hakijat katsovat, että koska ne olivat näin ottaneet etäisyyttä kartelliin, niitä ei myöskään sen vuoksi voida syyttää yhtenä kokonaisuutena pidettävästä jatketusta rikkomisesta.

58 Hakijat ovat ilmaisseet tämän väitteensä, jonka hyväksyminen saattaisi johtaa WDI:lle ja WDV:lle määrättyjen sakkojen merkittävään kohtuullistamiseen, niin täsmällisesti, että komission on ollut mahdollista esittää siitä yksityiskohtainen monisivuinen kirjelmä. Lisäksi välitoimista päättävä tuomari voi sen perusteella arvioida, ettei kyseinen kanneperuste ilmeisesti vaikuta täysin perusteettomalta ja ettei sitä missään tapauksessa voida hylätä ilman lähempää tarkastelua, mikä on pääasian ratkaisemiseen toimivaltaisen tuomioistuimen tehtävä.

59 Myös kanneperuste, jossa hakijat väittävät, ettei niiden maksukyvyttömyyttä ole otettu huomioon, on sellaisenaan ymmärrettävä, ja komissio on esittänyt myös siitä monta sivua yksityiskohtaisia huomautuksia.

60 Tältä osin on todettava, että unionin yleisellä tuomioistuimella on SEUT 261 artiklan ja 16.12.2002 [EY] 81 ja [EY] 82 artiklassa vahvistettujen kilpailusääntöjen

täytäntöönpanosta annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1/2003 (EYVL 2003, L 1, s. 1) 31 artiklan nojalla täysi harkintavalta arvioida komission tekemiä riidanalaisia sakkopäätöksiä. Nyt käsiteltävässä asiassa on täysin mahdollista, että unionin yleinen tuomioistuin käyttää pääasiassa tätä toimivaltaansa ja alentaa hakijoille määrättyjä sakkoja. Komissio itse toteaa tästä, että siltä osin kuin hakijat vetoavat maksukyvyn virheelliseen arviointiin, tuomioistuin voi oikeudellisen virheen päätöksessä todettuaan itse vahvistaa sakot tällä välin tietoon tulleiden tosiseikkojen perusteella; mikäli näin ollen nyt käsiteltävän asian kiireellisyysperustetta ei hyväksytä, sama pätee komission mukaan myös pääasian kanteen menestymismahdollisuuksiin. Nämä komission huomautukset pitävät paikkansa myös käsiteltävän asian kaltaisissa tilanteissa, joissa kiireellisyysperuste hyväksytään.

61 Edellä esitetyn perusteella on todettava, että ensi arviolta vaikuttaa siltä, että fumus boni juris -edellytys täyttyy ainakin hakijoiden toissijaisesti vaatiman hakijoille määrättyjen sakkojen alentamisen osalta.

Intressien vertailu

62 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan riskejä, jotka liittyvät kaikkiin mahdollisiin ratkaisuvaihtoehtoihin, on punnittava tutkittaessa välitoimihakemusta. Konkreettisesti tämä merkitsee, että tuomarin on erityisesti tarkasteltava sitä, meneekö hakijan intressi saada lykätyksi päätöksen täytäntöönpanoa sen välitöntä täytäntöönpanemista koskevan intressin edelle (edellä 12 kohdassa mainittu asia komissio v. Atlantic

Container Line ym., määräyksen 50 kohta; asia C-180/96 R, Yhdistynyt kuningaskunta v. komissio, määräys 12.7.1996, Kok., s. I-3903, 89 kohta ja yhdistetyt asiat C-182/03 R ja C-217/03 R, Belgia ja Forum 187 v. komissio, määräys 26.6.2003, Kok., s. I-6887, 142 kohta).

63 Hakijat ovat nyt käsiteltävässä asiassa näyttäneet toteen välitoimihakemuksensa kiireellisyyden, koska pankkitakauksen asettaminen niille määrättyjä sakkoja varten oli niille objektiivisesti arvioituna mahdotonta, ja sen, että fumus boni juris -edellytys täyttyy niiden toissijaisesti esittämän, sakkojen alentamista koskevan vaatimuksen osalta. Tämän perusteella on todettava, että hakijoilla on lähtökohtaisesti suojattava intressi saada lykätyksi niille asetetun, kyseistä sakkoa koskevan pankkitakauksen asettamista koskevan velvollisuuden täytäntöönpanoa. Jos hakijoiden välitoimihakemusta ei hyväksytä, komissio voi nimittäin periä sakot välittömästi, mikä johtaa hyvin todennäköisesti hakijoiden maksukyvyttömyyteen, koska niiden maksukyky häviää tai ne ylivelkaantuvat (ks. edellä 49 kohta).

64 Komissio vetoaa tältä osin yleiseen intressiin säilyttää Euroopan unionin kilpailusääntöjen tehokkuus ja siten komission määräämien sakkojen varoittava vaikutus sekä unionin taloudellisiin etuihin. Komissio huomauttaa tässä yhteydessä erityisesti, että sen jälkeen kun sakko on vahvistettu ylimmässä oikeusasteessa, siitä tulee osa unionin julkista talousarviota.

65 Unionin taloudellisista eduista, joiden perustavanlaatuista merkitystä ei voida kiistää, on huomautettava, ettei hakijoilla ole nyt käsiteltävässä asiassa käytettävissään tarvittavia varoja maksaakseen niille määrätyt sakot (ks. edellä 16 ja 19 kohta) ja että vaaditun pankkitakauksen asettaminen on niille objektiivisesti arvioituna mahdotonta. Näin ollen on varsin todennäköistä, että mikäli komissio ryhtyisi sakkojen

pakkotäytäntöönpanoon, se ei saisi määrättyä sakkoa vastaavaa summaa. Hakijat ovat lisäksi kiistattomasti osoittaneet, että mikäli ne tulisivat maksukyvyttömiksi – kuten on pelättävissä – komission saamisella ei olisi Saksan maksukyvyttömyyslain nojalla etuoikeutta muihin velkojiin nähden ja komission olisi tyydyttävä konkurssipesän jako-osuuteen. Näin ollen vaikuttaa siltä, etteivät komission taloudelliset edut olisi paremmin suojattuja, jos pakkotäytäntöönpanoon ryhdyttäisiin välittömästi eikä hakijalle annettaisi tilaisuutta jatkaa toimintaansa ja tehdä voittoa, joka voitaisiin sitten käyttää sakon maksamiseen (ks. vastaavasti edellä 17 kohdassa mainittu asia Romana Tabacchi v. komissio, määräyksen 136 kohta).

66 Lisäksi komissio näyttää nyt käsiteltävässä asiassa itse pitäneen unionin taloudellisten etujen toteutumista pikemminkin epätodennäköisenä. Riidanalaisen päätöksen tekemisen aikaan komissio katsoi nimittäin useampien tekijöiden viittaavan siihen, etteivät PIB ja WDI pysty maksamaan sakkoja ja etteivät ne olleet todennäköisesti elinkelpoisia yrityksiä (riidanalaisen päätöksen 1178 ja 1179 kohta). Tämä viittaa siihen, että komissio on jo alun perin tunnustanut sen, ettei sakkoja saada perityksi. Tämän lisäksi komissio on riidanalaisen päätöksen tekemisen jälkeen arvioinut sakotettujen yritysten maksukykyä useissa ITP-menettelyissä. Tästä on pääteltävä, että komissio on valmis luopumaan sakkojen perimisestä (osittain) siinäkin tapauksessa, että sakoista tulee osa unionin julkista talousarviota. Komissio on viimeksi luopunut sakkojen perimisestä 80 prosentin osalta ArcelorMittal-konsernin hyväksi. Tätä taustaa vasten komission pyrkimys vedota unionin taloudellisiin etuihin uudelleen erityisesti hakijoita vastaan ei vaikuta erityisen suojattavalta.

67 Edellä esitetyn perusteella on todettava, että hakijoiden intressit on asetettava etusijalle komission taloudellisiin etuihin nähden.

68 On kuitenkin syytä panna merkille, että fumus boni juris -edellytyksen katsottiin täyttyvän nyt käsiteltävässä asiassa ainoastaan sakkojen alentamista koskevan toissijaisen vaatimuksen osalta ja että hakijat ovat itse ilmaisseet valmiutensa suorittaa osamaksuja heinäkuusta 2011 alkaen kohtuullisen maksusuunnitelman mukaisesti (ks. edellä 6 kohta). Vireillä olevassa komission ITP-menettelyssä hakijat ovat 7.2.2011 päivätyssä kirjeessään esittäneet ajantasaistetun maksusuunnitelman ja todenneet, että mikäli sakkoja alennetaan 75 prosenttia eli noin 12 miljoonaan euroon, ne voivat maksaa sakot 39 erässä heinäkuusta 2011 alkaen. Lisäksi on todettava, että WDI on jo huomattavasti aikaisemmin tehnyt [*luottamuksellinen tieto*] miljoonan euron suuruisen varauksen sakkonsa maksamista varten.

69 Euroopan unionin taloudelliset edut on siten tällä hetkellä otettava huomioon niin, että hakijoiden vaatima välitoimi hyväksytään – ilman että tässä vaiheessa on tarpeen päättää edellä mainitusta 75 prosentin sakon alennuksesta – ainoastaan sillä edellytyksellä, että ne maksavat komissiolle 30.6.2011 mennessä [*luottamuksellinen tieto*] miljoonaa euroa ja 15.7.2011 alkaen (joka kuun 15. päivä) kuukausittain 300 000 euroa toistaiseksi mutta enintään pääasiassa annettavan tuomion julistamiseen saakka.

70 Lisäksi on huomautettava, että välitoimista päättävälle tuomarille on unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 108 artiklassa annettu mahdollisuus milloin tahansa muuttaa välitoimimääräystä tai peruuttaa se olosuhteiden muuttumisen vuoksi ja että ”olosuhteiden muuttumisella” tarkoitetaan erityisesti tosiseikkoja koskevia olosuhteita, jotka ovat omiaan muuttamaan kiireellisyysperusteen arviointia kyseessä olevassa tapauksessa (asia C-440/01 P(R), komissio v. Artegodan, määräys 14.2.2002, Kok., s. I-1489, 62–64 kohta). Asianosaisten on siis tarvittaessa käännyttävä unionin yleisen tuomioistuimen puoleen, mikäli olosuhteet muuttuvat niiden mielestä sillä tavoin, että tätä määräystä olisi muutettava.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN PRESIDENTTI

on määrännyt seuraavaa:

1) Westfälische Drahtindustrie GmbH:n, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG:n ja Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG:n velvollisuutta asettaa Euroopan komission hyväksi pankkitakaus niille SEUT 101 artiklan ja ETA-sopimuksen 53 artiklan soveltamista koskevasta menettelystä tehdyn komission päätöksen K(2010) 4387 lopullinen (asia COMP/38.344 – Jänneteräs), sellaisena kuin se on muutettuna 30.9.2010 tehdyllä päätöksellä K(2010) 6676 lopullinen, 2 artiklan 1 kohdassa määrättyjen sakkojen välittömän perimisen välttämiseksi, lykätään seuraavin edellytyksin:

a) Westfälische Drahtindustrie GmbH, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG ja Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG maksavat komissiolle [luottamuksellinen tieto] miljoonaa euroa ennen 30.6.2011.

b) Ne maksavat komissiolle 300 000 euron kuukausieriä kunkin kuukauden 15. päivänä 15.7.2011 lukien toistaiseksi, mutta enintään siihen saakka, kunnes pääasiassa annetaan ratkaisu.

2) Oikeudenkäyntikuluista päätetään myöhemmin.

Annettiin Luxemburgissa 13 päivänä huhtikuuta 2011.

E. Coulon — M. Jaeger

kirjaaja — presidentti